

DE IJZEREN HARP

Al het water van de oceaan moest zich door de engte stuwen die in de legende de Verloren Straat van de IJzeren Harp werd genoemd; maar Goeram wist toen nog niet waarom de doorgang die naam gekregen had. Behendig en onverschrokken manoeuvreerde hij het schip langs de hoge klippen. Zwartglanzend, massief als marmeren wanden van een grafkelder rezen de rotsen aan weerskanten van het schip op, terwijl dit door het brullende water werd meegesleurd en sidderend gehoorzaamde aan het roer, tot... Klippen onder water, scherp als roofdiertanden, scheurden de bodem open. Het ruim stroomde vol en mannen schreeuwden tot water hun gapende monden vulde. Stuurloos boorde het schip zich in een rots en verbrijzelde tot een miljoen splinters. De handen die zo zeker het roer hadden gewend, grepen nu in blinde angst om zich heen.

Een strand. Een witte blinkende strook zand die overging in een veld van violette kiezel. En daarachter een steile rotswand, purper van kleur en met rossige en rode mossen begroeid. Een onafzienbare rotswand zover zijn blik reikte.

‘We zullen wel een weg vinden. Er moet een doorgang zijn,’ zei Doerm. Goeram keerde zich om en zag Doerms grote gestalte zwart afgetekend tegen het scherpe

zonlicht en de blinkende zee, die nu effen en stil was. Doerm en achter Doerm nog vijf van zijn mannen. ‘De anderen?’ vroeg hij zonder hoop.

‘Verdronken,’ luidde het antwoord.

‘Alleen wij? Zeven man in totaal?’

‘Zo is het,’ antwoordde Doerm onbewogen. ‘Nu je eindelijk ontwaakt bent, Goeram, kunnen we gaan.’

Goeram keek uit over het witte strand waarop de zee hen had neergeworpen. ‘Als een roofdier dat verzadigd is, zo heeft zij ons uitgespuwd,’ zei hij en stond traag op. Doerm haalde zijn schouders op; dergelijke overwegingen hadden zijn belangstelling niet. De helft van de mannen was verdronken en het schip verpletterd maar de taak moest volbracht worden. Treuren had geen zin. Ze waren uitgezonden om een doorgang te vinden voor ’s Konings schepen. Er moest een legendarische zeestraat bestaan, een weg tussen de rotsen door. Die doorgang móest gevonden worden, kost wat kost. Maar de taak leek nu al tot mislukken gedoemd.

Somber zette Goeram zich in beweging. Zijn mannen volgden hem. Hun strogele haar wapperde in de zeewind nu ze hun gouden hoofdbanden in zee hadden geworpen, ten teken van rouw.

Ze vonden de legendarische doorgang zonder moeite. Wijd als de muil van een walvis opende de kloof zich in de rotswand. Zo donker en kil werd het daarbinnen dat

het was alsof een kwaadgezinde god op hen neer ademde.

Geen schip zou er kunnen varen. Hun volgelingen zouden lichte boten met man en macht door de tunnel moeten slepen. Goeram en zijn dapperen overnachtten voor de ingang en stelden hun onderzoek uit tot de nieuwe dag.

In de nacht bereikten de mannen wonderlijke geluiden. Een zwaar en diep vibreren drong tot hen door, zo vreemd en ongekend dat ze met een gevoel van beklemming luisterden. Was het de wind die door de rotsspleten gierde? Was het de grond die hoorbaar samenkromp in de nachtkoude? Ze wisten het niet. De volgende dag trokken ze...